

Jade Van der Stockt

VLAAM

Clavis
YOUNG ADULT

VLAM

Jade Van der Stockt

VLAAM

Jade Van der Stockt

Vlam

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: vriendschap, brand, bucketlist, geheimen, eerste liefde

NUR 285

ISBN 978 90 448 4504 4o

D/2022/4124/167

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

PROLOOG

Mijn voet tikt mee op de maat van de muziek, die lawaaierig in mijn oren galmt. Ik hou van het trillende gevoel in mijn borstkas, maar heb helaas geen flauw idee hoe ik mijn ledematen tot dansen kan aanzetten. Het voelt als iets onnatuurlijks, waar mijn lichaam niet voor is gemaakt. Leila daarentegen staat naast me te dansen, op zo'n soepele en gracieuze manier dat het lijkt alsof ze swingend geboren is. Ze danst met David, die haar rondjes om haar as laat draaien. Ook Yun laat zich gaan. Ze schudt met haar zwarte haar zoals een hond zijn vacht schudt. Ik bewonder haar lef, want ze is niet veel getalenteerder dan ik.

David laat Leila los en zegt dat hij zijn kans bij Christophe wil wagen. Hij loopt achterwaarts bij ons vandaan, met een vette grijns op zijn gezicht, en verdwijnt in de menigte.

'Doe geen moeite! Hij is honderd procent hetero!' roept Leila David na.

Christophe is de jongen die ons – correctie, Leila – had uitgenodigd voor dit feestje. David, Yun en ik stonden erbij, zodat hij ons uit beleefdheid ook maar inviteerde. Het is niet alleen zijn verjaardagsfeestje, maar ook dat van zijn tweelingbroer Maxime, die ons uiteraard niet had uitgenodigd. De twee broers waren achttien geworden en wilden een American houseparty geven, net als in de films – met rode bekers en flikflooiende koppeltjes in de slaapkamers. Gelukkig hadden Maxime en Christophe rijke ouders, die met plezier hun villa ter beschikking stelden voor zo'n jeugdfeestje en een weekendje vertoefden in hun flat aan zee.

'Je had Maximes gezicht moeten zien toen we binnenkwamen!' roept Leila lachend in mijn oor.

‘Ik weet het! Ik heb hem ook zien kijken!’ Ik herinner me Maxime open mond en geërgerde blik toen zijn tweelingbroer ons vriendelijk ontving. ‘Ik moet zeggen dat Christophe ons heel hartelijk heeft verwelkomd. Hij is een betere gastheer dan ik verwacht had,’ zeg ik oprecht verwonderd.

Leila kijkt me aan en zuigt haar volle onderlip naar binnen. Ik zie een golf van vertwijfeling over haar chocoladebruine gelaat trekken. Ik ken dat gezicht. Ze staat op het punt me iets belangrijks te vertellen.

‘Ik vind hem echt leuk, Noa.’

Ik frons. ‘Christophe?’

‘Ja.’

‘Ben je niet gewoon met hem aan het flirten om Maxime een hak te zetten?’

‘Eerst wel, maar hij ...’

‘Wat een goed nummer!’ gilt Yun. Ze trekt Leila en mij mee naar het midden van de woonkamer, waar iedereen opeengepakt staat te dansen. Uit de boxen van een grote stereo-installatie schallen de beats van een nummer dat ik niet ken. Ik voel me verplicht een paar schuchtere danspassen te zetten, hopend dat niemand op me let. Als ik voor me kijk, zie ik dat er een glimlach om Leila’s lippen speelt en dat ze me met haar lichtblauwe ogen spottend opneemt.

‘Het zit gewoon niet in me,’ brul ik schouderophalend, waarna ik een paar bewegingen maak die meer iets weg hebben van karateslagen. Leila’s lach gaat verloren in de muziek.

‘Jij kunt schilderen, dat is jouw talent,’ zegt ze, terwijl ze me omarmt. Met mijn gezicht verstopt in haar weelderige donkere krullenbos ruik ik haar vertrouwde parfum. Als ze me loslaat, zie ik een verzuurde uitdrukking op haar gezicht. Haar blik is gericht op een punt achter me. Ik draai me om en zie hoe Maxime en Aida verderop zitten te zoenen. Ze lijken elkaars gezicht haast schoon te likken.

‘Bah, ik word niet goed.’ Leila trekt haar bovenlip op en drinkt haar bekertje wijn in een teug leeg. ‘Ik ga naar de wc en daarna ga ik dit hier bijvullen.’ Ze gebaart met haar hoofd naar het bekertje. ‘Tot later.’ Ze knijpt in mijn schouder en loopt langs me heen. Ik kijk hoe haar ranke lichaam zich behendig door de mensenmassa heen wurmt totdat ze uit mijn gezichtsveld verdwijnt.

De muziek wordt steeds harder en de mensen om me heen worden steeds wilder. Yun en ik worden tussen de dansende lijven heen en weer geduwd, en bijna struikel ik over een grote, moderne salontafel die aan de zijkant tegen de muur staat.

‘Waar is David?’ vraagt Yun me, terwijl ze haar lange zwarte haar vastpakt om een paardenstaart te maken. Dankzij haar Chinese roots heeft ze glanzend, gitzwart haar en donkere, amandelvormige ogen. Met een schouderophalen schud ik mijn hoofd. Hij is inderdaad al een hele tijd weg. Yun gaat op haar tenen staan om over de mensen heen te kunnen kijken, maar ondanks die inspanning is ze nog altijd te klein.

Ik vraag me af hoe het komt dat Leila nog niet terug is. Misschien staat ze aan te schuiven in de rij voor de wc, of misschien is ze onderweg met iemand aan de praat geraakt.

Plotseling klinkt er een schrill geluid boven de muziek uit. Het brandalarm loeit in de gang, en de drukte om me heen zwelt aan. Waarschijnlijk stond er iemand in de gang te roken, waardoor het brandalarm was afgegaan. De feestvierders worden onrustig. Sommige roepen iets wat ik niet kan verstaan. Ik grijp Yuns hand beet en probeer me door de massa heen een weg naar buiten te banen. Als ik doorheb wat er geroepen wordt, voelt het alsof een ijskoude hand zich om mijn hart sluit.

‘BRAND!’

Het lijkt alsof dat woord vanuit alle hoeken van de ruimte weerklinkt. De weg is versperd. Iedereen wil nu naar buiten. Op het mo-

ment dat twee grote jongens zich langs ons heen drummen raak ik Yuns hand kwijt.

‘BRAND!’

Op ieders gezicht staat paniek te lezen. De angst slaat me om het hart. Iedereen wil als eerste naar buiten. Als ik bijna de achterdeur heb bereikt, dringt het tot me door dat de kans bestaat dat Leila op de wc zit en niet weet dat er brand is uitgebroken. Ik roep naar Yun dat ik Leila ga zoeken.

De stinkende rook die zich door de woonkamer verspreidt, brandt vreselijk in mijn keel en doet me hoesten. Nog een paar groepjes mensen lopen hysterisch langs me heen, totdat ik alleen ben met de helse muziek. Door de brand in de gang kan ik niet meer bij de wc op de benedenverdieping komen. Mijn hart bonst als een bezetene in mijn keel. Ik heb nog nooit zulke grote vlammen gezien. Ze lijken met de seconde groter te worden en meer ruimte op te slokken. Ik spurt de trap op – misschien is Leila boven naar de wc gegaan.

‘Noa!’ roept iemand. Ik draai me om en zie Christophe beneden bij de trap staan. Hij ziet er doodsbang uit. Zijn gezicht is lijkbleek en zijn voorhoofd glanst van het zweet.

‘Ben je fucking gestoord? Kom naar beneden!’ brult hij.

‘Leila is misschien boven!’ roep ik terug. Ik draai me om en loop verder de trap op, tot Christophe opeens bruusk mijn arm vastgrijpt.

‘We moeten naar buiten! Leila zal daar wel zijn!’ Razendsnel trekt hij me met zich mee de trap af. Ik kan amper volgen en struikel hoestend over mijn eigen voeten, terwijl ik vanuit mijn ooghoek het allesverwoestende vuur op de loer zie liggen.

De koude januarilucht is als een godsgeschenk voor mijn longen. We rennen door de achterdeur naar buiten, de straat op, waar een menigte bij elkaar staat, verlicht door de vlammen die het huis opslokken. Naast me blijft Christophe onophoudelijk hoesten. Het schetterende lawaai van een sirene komt onheilspellend dichtbij wanneer

een brandweerwagen de straat in scheurt. Ik trek me los uit Christophes greep, omdat ik Yun en David tussen de mensen heb ontdekt. Terwijl ze naar me toe komen rennen en ik naar hen, lijken mijn benen gevoelloos van de adrenaline. Ik val in hun armen en ze omhelzen me. Een paar keer hap ik flink naar lucht, terwijl de duizeligheid en de vlekjes voor mijn ogen langzaam wegebben.

‘Waar is Leila?’ vraag ik als ik me uit hun omhelzing losmaak en hun angstige gezichten zie. Met tranen in haar ogen schudt Yun haar hoofd.

‘We hoopten dat jij haar ...’ begint David.

Ik ren bij hen vandaan, de menigte in. ‘Leila!’ roep ik.

Overall bange gezichten. Lichamen die beven van angst en kou. Vrienden en vriendinnen omhelzen elkaar, zoeken steun bij elkaar. Ik herken mensen van school en van sociale media, terwijl ik me gillend door de massa wurm, als een op hol geslagen stier. Helaas is er geen enkel gezicht dat me stil doet staan en me het gevoel van opluchting geeft waar ik op hoop. Geen gezicht zo vertrouwd, zo herkenbaar als dat van Leila.

‘Leila!’

DEEL 1

1

De geur van versgemaaid gras dringt bij elke ademhaling mijn neus binnen. Ik geef de planten op ons terras water, zoals mama me had opgedragen voordat ze naar haar werk vertrok. Ik kijk naar onze tuin en die van de burens. In de zomervakantie zijn er nieuwe mensen naast ons komen wonen en ze hebben de schutting tussen onze achtertuinen weggehaald. Nu vloeien de tuinen in elkaar over, als één zonovergoten grasveld. Het weidse landschap bevalt me wel. Bovendien kan ik nu mijn burens zonder gêne bespioneren.

Mijn nieuwe buurjongen is het gras aan hun kant aan het maaien. Het staat behoorlijk hoog en hij moet zich erdoorheen worstelen met onze oude grasmachine, die mijn vader hem heeft geleend. Ik verwed er honderd euro om dat ze tegen het einde van de zomer een robotmaaier hebben gekocht. Het vaalgroene T-shirt van mijn buurjongen is bezweet en ik baal een beetje, omdat hij het niet uittrekt. Ondanks de wind is het daar warm genoeg voor.

Zijn zus komt naar buiten in een short en een topje. Ik verbaas me over haar gebronsde armen en benen, die in het begin van de vakantie nog melkwit waren. Maar ze is dan ook vaak te vinden in de hippe tuinstoelen van hun recentelijk aangelegde terras. Teleurgesteld werp ik een blik op mijn benen, waar de zon alleen maar naar geknipoogd heeft. Ik zet de gieter opzij, loop weer naar binnen en laat de achterdeur achter me in het slot vallen. Ik denk aan Leila, die van nature een egale chocoladekleurige huid had dankzij de Ethiopische genen van haar moeder.

Met een zucht kijk ik naar de doos op tafel. Een middelgrote doos met een ton herinneringen erin. Leila's moeder was die hier drie

weken geleden voor me komen afzetten. Blijkbaar vond ze dat een paar van Leila's spullen aan mij toebehoorden. Ik had helaas nog geen moment de moed gevonden om de doos te verplaatsen, laat staan om de inhoud te bekijken. Mijn ouders hadden hem gewoon op de eettafel laten staan en geveinsd dat hij onzichtbaar was. Ik besef dat het geen zin heeft de doos nog langer te negeren en pak het deksel vast. Mijn handen trillen en ik voel me slap als ik het deksel, dat wel van graniet lijkt, optil en met zorg op tafel leg.

'Hallo Leila,' zeg ik tegen een foto van ons twee die helemaal bovenaan ligt, alsof Leila's moeder tot op het laatste ogenblik had getwijfeld of ze me die wel wilde meegeven.

Er zitten ook een paar enveloppen met foto's in de doos. Leila was vanaf het eerste jaar in de basisschool mijn beste vriendin geweest, wat had gezorgd voor tien jaar aan fotomateriaal. Daguitstappen naar pretparken, weekenden aan zee, gezamenlijke studieavonden, samen optutten voor feestjes – we waren onafscheidelijk. Naast massa's foto's zitten er in de doos ook boeken en juwelen, en uiteraard veel tekeningen en schilderijen die ik voor Leila heb gemaakt. Zelfs een dalmatiërknuffel, die we samen te pakken kregen in het lunapark, staart me irritant glimlachend aan.

Ik druk met de muis van mijn handen tegen mijn ogen om de tranen tegen te houden, terwijl ik diep inadem. Een hopeloze poging, want de tranen komen toch. Ik kan het niet vatten dat deze kleine doos het enige is wat er van onze vriendschap is overgebleven. Ik blaas mijn adem uit en veeg de tranen van mijn wangen. Door de zucht beweegt een van mijn tekeningen in de doos. Het blad is in tweeën gevouwen. Ik pak het vast om het open te slaan en te zien wat erop staat. Er valt een geel stukje papier uit. Ik buk en raap het op, waarna ik Leila's vrolijke handschrift op het papier herken.

Ik schrik als plotseling de achterdeur openzwaait. Het is papa.

'Noa, geef jij me de garagesleutel? Dan zet ik mijn fiets even weg.'

Ik pak de sleutelbos van het kastje naast de achterdeur en geef hem die.

‘Dank je, meisje.’

Hij streelt mijn haar en loopt naar de garage. Op het moment dat ik de deur weer wil sluiten, grist een felle windstoot Leila’s papier uit mijn hand. Het vliegt hoog de lucht in naar buiten, en ik ren het zo snel als ik kan achterna.

‘Stop! Stop! Stop!’ gil ik, terwijl het gele blad steeds verder door de lucht tuimelt. Ik ren de ziel uit mijn lijf, want er staat iets op geschreven in Leila’s handschrift en dat wil ik niet zomaar aan de natuur afgeven.

Ik rem af als ik zie dat mijn buurjongen het op hol geslagen papier met één beweging uit de lucht plukt. Terwijl ik naar hem toe loop, kijkt hij ernaar.

‘Dank je, dat is van mij,’ hijg ik als ik voor hem in het gras sta. Mijn buurjongen kijkt me aan alsof hij me nu pas opmerkt en ik zonet niet als een gillend speenvarken was komen aanrennen. Het is de eerste keer dat ik zo dicht bij hem sta en het valt me op dat hij een stuk langer is dan hij van een afstand lijkt. Behalve via een knikje vanuit de verte heb ik nog geen contact met hem gehad. Schaamte overvalt me, omdat ik hier in een versleten t-shirt en een short voor hem sta, en dan ook nog eens met ongeschoren benen en een onopgemaakt gezicht.

‘Een lijst met de dingen die je nog wilt doen?’ vraagt hij, en hij kijkt van Leila’s papier naar mij. De kleur van zijn ogen is een werveling van lichtblauw en groen. Het lijkt alsof de twee kleuren rond elkaar dansen, alsof ze niet weten wie van hen welk deel mag kleuren.

‘Nee, hoezo?’ zeg ik, een beetje van mijn stuk gebracht. Mijn buurjongen fronst zijn donkerblonde wenkbrauwen en leunt een beetje achterover terwijl hij me in de ogen kijkt.

‘Je weet het niet? Ik dacht dat het jouw blad was?’

Ik graai naar het papier, maar hij is me te snel af en trekt zijn hand weg, hoog genoeg zodat ik er niet bij kan. Ik kijk hem verward en gefrustreerd aan. Hij glimlacht geamuseerd.

‘Ja, het is van mij, maar ik heb het niet geschreven,’ leg ik uit.

‘Hmm.’ Mijn buurjongen krabt in zijn warrige blonde haar, wat ik als een kans zie om te springen en het blad uit zijn vingers te grissen.

‘Dank je wel,’ zeg ik, en ik begin in de richting van mijn huis te lopen.

‘Noa!’

Geschrokken omdat hij mijn naam kent, draai ik me weer om. Alweer die geamuseerde glimlach als hij mijn gezichtsuitdrukking ziet. Hij wijst naar zijn borstkas, en op zijn vaalgroene T-shirt lees ik de letters SAMUEL met daaronder het logo van een of andere sportvereniging.

‘Samuel,’ stelt hij zichzelf voor, omdat ik niets zeg.

‘Oké, dag Samuel, bedankt!’ Ik wapper even met het papier, draai me weer om en draaf in lichte looppas naar huis.

‘Mag ik meedoen met de lijst?’ roept hij als ik bij de achterdeur ben.

‘Wat?’ Ik frons en kijk hem aan. Hij is nog niet van zijn plaats geweken en ziet er van een veilige afstand weer klein uit.

‘Ik wil meedoen.’ Hij wijst naar me, naar het papier in mijn hand. Ik schud niet-begrijpend mijn hoofd.

‘Euh ... nee.’ Ik stap naar binnen en sluit de achterdeur.

‘Ik zie je morgen, en dan beginnen we eraan!’ roept hij alsof hij me niet heeft verstaan. Zijn lange benen lopen door het pas gemaai-de gras naar zijn achterdeur. Op het moment dat mijn kennelijk opdringerige buurjongen zijn huis in loopt en uit mijn zicht verdwijnt, werp ik een blik op Leila’s gele papier.

Twaalf dingen die ik nog wil doen:

1. Ander kapsel
2. Twintig kilometer hardlopen
3. Karaoke
4. iets illegaals ✓
5. Tattoo
6. Huisdier kopen
7. Grote sprong
8. Skinnydipping
9. Onenightstand
10. Galajurk kopen voor het bal
11. Auditie voor dansschool
12. iets onvergetelijks doen voor iemand

18 november

2

Leila zit voor me. Ze bindt haar volumineuze krullen bijeen en maakt er een grote dot van. Ik inhaleer haar zwoele parfum terwijl ik naar haar ranke hals kijk. Ze draagt een beige bloes waar ik haar vleeskleurige bh een beetje doorheen zie. Ik stel me voor dat ik mijn armen langs achteren om haar heen sla en haar bloes knoopje per knoopje openmaak. Dat ik haar bruine schouders ontbloot, haar bh-bandje naar beneden trek en in haar nek een spoor van zuigzoenen achterlaat, terwijl mijn adem langs haar huid strijkt.

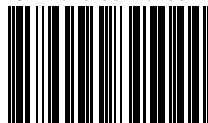
De sprankelende, half-Ethiopische Leila Somers komt op een verjaardagsfeest om in een brand. Als haar beste vriendin Noa een soort van bucketlist terugvindt, besluit ze de lijst voor Leila af te maken. Ondertussen blijft Leila's doodsoorzaak aan Noa knagen. Hoewel iedereen Leila ervan verdenkt de brand zelf te hebben aangestoken, ontdekt Noa gaandeweg dat haar vriendin niet de enige was die geheimen met zich meedroeg.

Een heftig en indringend verhaal vol smeulende hartstocht dat nog lang blijft nazinderen. Voor young adults.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044845044

9 789044 845044